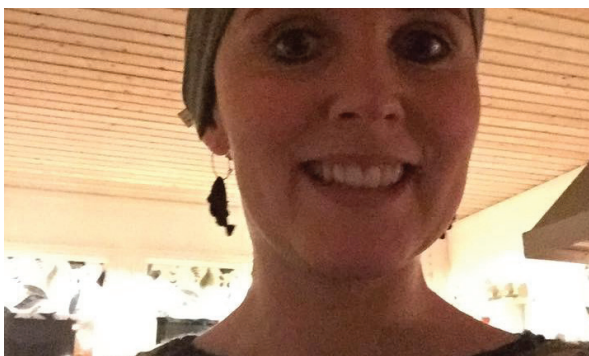

Blogga um sjúkuna

- KRABBAKVINNUR SIGA FRÁ

Tað er ljósareyði oktober, og tað merkir, at kvinnur í hesum døgum varpa ljós á bróstkrabba. Ein bólkur av kvinnum, sum rópa seg Krabbakvinnurnar, blogga um, hvussu tað er at hava bróstkrabba – við øllum tí, sum hartil hoyrir. Les teirra egnu orð her á síðuni.

Miriam Fossadalsá, bróstkrabbamein í feb '16, sum 39 ára gomul.

- "Er tað krabbamein?"

Eg fann ein knykil í bróstinum mitt í januar 2016 og fór sama dag til lækna. Veit ikki, hví eg gjørdi so skjótt av, men eg hevði varhugan av, at hetta móguliga ikki bara var ein óskyldigur knykil. Læknin tók meg í størsta álvara og sendi meg til mammografi.

Fekk tíð 3 vikur seinni, og 2 dagar eftir mammografi fekk eg boð um at koma til ultraljód. Skanningin vísti, at har var nakað, og røntgenlæknin segði: "Her er nakað, sum skal vekk".

Eg mannaði meg upp og spurdi: "Er tað krabbamein?" "Ja", segði læknin.

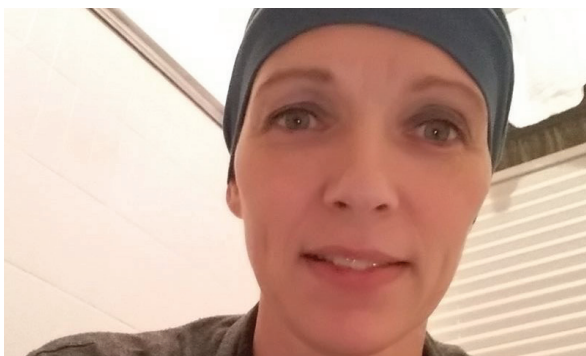
Eg var einsamøll til viðtaluna, tí eg visti ikki, at eg fekk boðini tann dagin. Eg koyrði sjálv heim og bíðaði, til Kári og børnini komu heim frá ítrótti. Bað síðan Kára koma og keypa, so eg kundi siga honum boðini. Tað, sum eg ikki visti av sjálv, var, at eg segði ikki orðið "krabbamein" fyri Kára, men eg segði "ondartaður knykil". Hann hevði ikki fatað tað sum krabbamein, men bara ein óskyldigur knútur, sum skuldi vekk. Ikki fyrr enn 3 vikur seinni, tá eg og Kári tosaðu við bróstaskurðilæknar Kristján Skúla á Skype, tá gekk tað upp fyri Kára, at talan var um bróstkrabba, og fekk hann tá ein skelk. Hann skilti ikki, at eg kundi sita so rólig og taka ímóti einari so álvarsligari staðfesting sum "BRÓSTKRABBI", men eg hevði jú vitað tað í 3 vikur.)

So týðningarmikið er tað at vera týðuligur, og ikki vera bangin at nevna orðið "krabbamein".

At kula siga teimum nærmastu frá mínari støðu, var eitt tað strævnasta. Strævnast var at siga fyri børnunum Heina (12) og Jóhannu (10), at mamma hevur fingið krabbamein.

Gloymi aldrin andlitsbráid á teimum, og gloymi aldrin fyrsta spurningin eg fekk frá dótttrini: "Mamma, fert tú at doyggja?" Hvat svarar man so til tað? Eg segði, at tað ætlaði eg mær ikki, men tað kundi eg aldrin lova teimum, men læknarnir fóru at gera alt fyri, at eg skuldi bliva frísk, og at tað sá gott út.

Annars haldi eg, at tey tóku tað heilt pent, og tey høvdu sjálvi sagt tað fyri sínum vinum, so tað haldi eg var flott av teimum. Eg havi roynt at borið boðini positivt, tí tað føldi eg, at boðini vóru hóast alt. Læknarnir hava allatið lagt tað út sum, at hetta fóru vit at klára í felag,

og tað valdi eg at trúgva uppá.

Paula Berg Høgnesen, bróstkrabbamein í nov '16, sum 42 ára gomul

- Ikki bíða ov leingi

Eftir at hava bíða í háltannað ár, fekk eg endiliga tikið meg saman at fara til lækna. Hetta var týsdag 8.november 2016, og longu fríggjadag fekk eg boð at koma til mammografi og ultraljódskanning. Eg hevði í alla hesa tíð vóna tað besta, men innast inni nokk gruna tað ringasta.

Eg valdi at hugsa, nokk sum tey flestu, at krabbamein rakar grannan, men ikki meg.

Skanningin vísti, at har var ikki alt, sum tað skuldi vera. Biopsi var tikið, og 19.november fekk eg boð at koma á LS og fáa boð frá læknanum, Kristján Skúla. Eftir at eg ikki hevði etið og sovið nakað serligt nakrar dagar, fór eg bangin suður tann leygarmorgunin. Eftir hesa læknavitjan broyttist alt aftur. Frá at hava gingið og stúrt nakað so ræðuligt, ja faktist hugsað um eg mundi klárað at halda jól, hevði eg fingið nýtt mót. Læknin greiddi væl frá, hvørji útlitini vóru og hvat nú fór at henda.

Eg skuldi gera meg klára at fara til Íslands eina góða viku seinni.

30.november bleiv eg longu skurðviðgjørð, bróstið bleiv tikið saman við 22 lymfukertlum. Krabbin var burtur, segði læknin. Síðani skuldi eg í eftirviðgerð; í fyrsta umfari kemoviðgerðir á LS og hareftir til strálar í Íslandi.

Eg havi tær deiligastu "KrabbaKvinnur" at spyrja, tá okkurt stingur seg upp - tær hava jú verið ígjøgnum tað sama

Jólini 2016 vórðu góð og ikki merkt av sjúku, men gerið ikki sum eg....bíðið ikki ov longi, tá tit merkja nakað í bróstinum. Farið til lækna beinanveg. Jú fyrri jú betri!

Ringt at siga við tey avvarðandi

Sum mamma er tað ringt at siga sínum børnum, at mamma er sjúk.

Sum dóttir er tað eisini ringt at fortelja sínum foreldrum, at man hevur fingið krabbamein.

Vit kenna tað aftur sum foreldur, hvussu hjálparleysur man er, tá tað ikki stendur í okkara makt, hvat hendir børnunum.

Eg gloymi ongantíð tann dagin, tá eg fortaldi fyri mammu, at eg hevði fingið bróstkrabba. Tað var, sum alt steðgaði upp, tá hon grátandi tók um meg og segði: "Hví

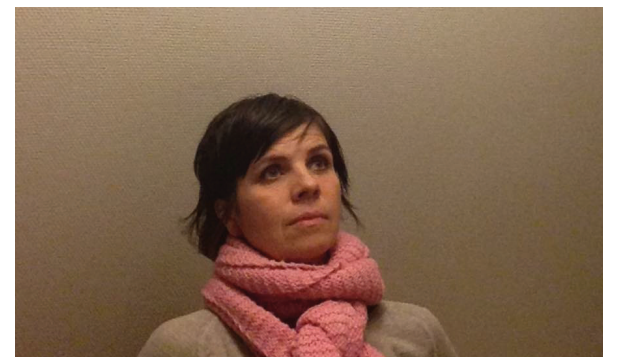

er tað ikki bara eg, ið eri vorðin sjúk ístaðin".

Eg valdi at bíða við at fortelja børnunum (Sølvi 20), (Karina 16) og (Jógvan 14) tað, fyrr enn eg visti, hvat læknin hevði at siga. Tað var sjálvandi tungt, og tey høvdu spurningar. Orðið "Kreft" er jú so ógvusligt, og man hoyrir oftast tær døpru søgurnar. Eg valdi at greiða teimum frá í einum positivum vinkli, hvat nú fór at henda.

Aftaná skurðviðgerðina høvdu vit heldur ikki grund til annað enn at vera positiv. Krabbin var burtur; tó kundi eftirviðgerðin vera hörð. Kemoviðgerðin merkti, at eg mátti liggja nakrar dagar í songini eftir hvørja viðgerð, men børnini og familjan vistu, at hetta skuldi til, um mamma skuldi bliva heilt frísk aftur.

Við hjálp frá míni so sera góðu familju, so visti eg, at hetta nokk eisini fór at ganga.

Turið av Teiginum Jacobsen, bróstkrabbamein í aug '16, sum 43 ára gomul.

- Hugsaði allatið um børnini

At fáa staðfest bróstkrabba í august 2016 føldist sum at vinna í lotto uttan yvirhøvur at hava keypt nakran lotto-seðil. Hevði aldri trúð, at eg skuldi fáa bróstkrabba.

Eg havi ígjøgnum árin merkt regluliga eftir bróstunum, og haldi meg ikki hava merkt nakað óvanligt. Men tá eg bráðliga merkti ein stóran tyggigummi-liknandi klump í bróstinum, fór eg beinanvegin til lækna. Hóast læknin ikki metti, at tað virkaði sum nakað óndartað, so sendi hann meg víðari í skipanini.

Fór fyrst til mammografi og so til ultraljód 2 dagar eftir, har røntgenlæknin beinanvegin var rættiliga vísur í, at knúturin/klumpurin var óndartaður. Prøvar vóru tiknir, sum vístu, at læknin hevði rætt.

Hóast tað var ein stórur skelkur at liggja har einsamøll á briksini og hoyra, at eg hevði krabbamein, so eri eg glað fyri at fáa tað at vita beinanvegin.

Talan var um ein knykil á 3,7 cm; men krabbameinið hevði ikki speitt seg víðari, so bara knykilin bleiv tikin burtur, og onkur muskul/feitt frá rygginum bleiv fyllt í bróstið aftur - alt gjørt undir somu skurðviðgerð. Síðani skuldi eg í fyribyrgjandi kemo-viðgerðina og hareftir til strálar í Reykjavík.

Eg eigi 4 børn og havi givið bróst til 4 børn, og havi annars so gott sum liva upp til øll tey góðu ráðini, man